

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Καί στό σημερινό μας ΜΑΘΗΜΑ σᾶς ἐνημερώνουμε γιά θεατρικά ἔργα πού παίζονται αὐτήν τήν περίοδο.

Στό θέατρο **ΜΟΡΦΕΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ** παρουσιάζεται τό ἔργο **ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΟ** τοῦ Ρώσου συγγραφέα Ἀλεξάντερ Γκέλμαν.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου ἐκτυλίσσεται στό σπίτι τοῦ ζεύγους Γκλάντκωφ στή Σοβιετική Ἑνωση. Ὁ Ἀντρέϊ Γκλάντκωφ εἶναι μηχανικός καί κατέχει σπουδαία θέση σέ κατασκευαστικό ὄργανισμό. Ἡ γυναῖκα του Νατάσα αὐτήν τήν περίοδο δέν ἐργάζεται. Ὁ γιός τους Ἀλεξέϊ φοιτᾶ σέ κολλέγιο. Μετά ἀπό παρότρυνση τοῦ πατέρα του ἀσχολήθηκε σέ τεχνικά ἔργα κατά τίς θερινές διακοπές. Ἐπεσε θῦμα ἀτυχήματος καί στό νοσοκομεῖο τοῦ ἀπέκοψαν τά ἄκρα τῶν χειρῶν. Τό θλιβερό αὐτό γεγονός φέρει σέ κρίση τήν σχέση τοῦ ζευγαριοῦ. Ἀναρίθμητοι ἄντρες θά ἀναγνωρίσουν τόν ἑαυτό τους στό πρόσωπο τοῦ Γκλάντκωφ. Ἐχει μπλεχτεῖ στά πλοκάμια τοῦ συστήματος πού τοῦ ἔχει ἀπομυζήσει τήν βαθύτερη ἀνθρώπινη οὐσία. Στίς καπιταλιστικές χῶρες οἱ νόμοι τῆς ἀγορᾶς, στίς κομμουνιστικές ἢ κομματική ὀργάνωση πού κατεργάζεται δουλοπρεπή συμπεριφορά στούς ἱεραρχικά ἀνώτερους, καταπίεση τῶν ὑφισταμένων. Ὅπως στίς καπιταλιστικές κοινωνίες ἔτσι καί στίς κομμουνιστικές, ὁ καριερισμός, οἱ φιλοδοξίες, ὁ ἀγώνας γιά ἀνέλιξη καί ἐπικράτηση, ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας ὑφαίνουν πλέγμα παγίδων πού αἰχμαλωτίζουν τόν ἄνθρωπο, θολώνουν τόν νοῦ, ξηραίνουν τήν καρδιά.

Στό θέατρο **ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ** παρουσιάζεται τό ἔργο τοῦ Γαλλορουμάνου συγγραφέα Εὐγένιου Ἰονέσκο **ΟΙ ΚΑΡΕΚΛΕΣ**.

Μετά ἀπό 70 χρόνια ἀπό τότε πού γράφτηκε τό ἔργο, σήμερα εἶναι πιό ἐπίκαιρο ἀπό ποτέ ἀφοῦ τό φαινόμενο τῆς κοινωνικῆς ἀποστασιοποίησεως ταυτίζει τό βίωμά μας μέ τά δύο πρόσωπα τοῦ ἔργου. Ὁ χρόνος κυλάει βασανιστικά μέσα ἀπό τήν ἐπανάληψη ἑνός τρελοῦ παιχνιδιοῦ μέ ἀόρατους καλεσμένους καί μιά σκηνή ἀσφυκτικά γεμάτη μέ καρέκλες πού παραμένουν ἄδειες. Οἱ δύο ἠθοποιοί μπαίνουν στό θέατρο ὅπου προοριζόταν ἡ παράσταση, ἀλλά μέ τά καινούργια δεδομένα τό θέατρο εἶναι ἄδειο ἀπό θεατές. Οἱ ἄδειες καρέκλες τοῦ θεάτρου μετατρέπονται στίς "Καρέκλες" τοῦ Εὐγένιου Ἰονέσκο ὑπογραμμίζοντας τό παράλογο τοῦ θεάτρου καί τῆς ζωῆς ὅπως τήν ἔχουμε ὑποβαθμίσει πνευματικά.

Στό θέατρο **ΝΕΟΣ ΑΚΑΔΗΜΟΣ** παίζεται τό έργο **ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ**. Πρόκειται γιά δραματοποίηση τοῦ αστυνομικοῦ μυθιστορήματος τῆς Ἀγκάθα Κρίστι.

Ένα νεαρό ζευγάρι, ἰδιοκτῆτες πανσιόν στήν ὕπαιθρο, κάπου τριάντα μίλια ἀπό τό Λονδίνο, καί πέντε ἔνοικοι παγιδεύονται ὡς ὑποπτοι φόνου ἠλικιωμένης κυρίας στό Λονδίνο τήν προηγούμενη ἡμέρα. Τό ραδιόφωνο πού ἀναγγέλλει τόν φόνο δίνει ἐλάχιστα στοιχεῖα γιά τόν δολοφόνο. Στήν πανσιόν, πού ἔχει ἀποκλειστεί ἀπό τά χιόνια φτάνει μέ σκί ἕνας αστυνομικός γιά νά κάνει ἔρευνες καί νά προστατεύσει ἀπό τόν δολοφόνο τούς ἔνοίκους. Τό μυστήριο πυκνώνει καθώς κόβεται ἡ τηλεφωνική γραμμή, ἐξαφανίζονται τά σκί τοῦ αστυνομικοῦ καί στραγγαλίζεται ἡ ἔνοικος κυρία Μπόιλ, πρώην δικαστής. Ἡ τέχνη τῆς Ἀγκάθα Κρίστι μᾶς παραπλανᾷ καθώς ἀποπροσανατολίζει τίς ὑποψίες μας διαχέοντάς τες. Ἀλλά μᾶς ἀπαλλάσσει καί ἀπό τήν αὐτοκατηγορία γιά ἀνικανότητα ν' ἀνακαλύψουμε τόν δολοφόνο πρίν μᾶς τόν ἀποκαλύψει αὐτή. Ὅλα τά πρόσωπα, ἐκτός ἀπό τόν πραγματικό δολοφόνο, μέ μορφασμούς, κινήσεις, λόγια, ἐνέργειες, τήν συμπεριφορά τους καί στοιχεῖα τοῦ χαρακτήρα τους κεντρίζουν τίς ὑποψίες μας. Γίνονται ὑποπτοι γιά τόν αστυνομικό καί ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ένα ἐντυπωσιακό ρεσιτάλ ἠθοποιίας παρακολουθοῦμε στό θέατρο **ΑΛΦΑ** ἀπό τόν ἠθοποιό Θεόδωρο Προκοπίου, κάθε Τετάρτη σίς 7, διαρκείας μιᾶς ὥρας.

Παρουσιάζει φάσεις ἀπό τήν ζωή τοῦ αὐτοδίδακτου λαϊκοῦ ζωγράφου Θεόφιλου Χατζημιχαήλ-Κεφαλά, γνωστοῦ μέ τό ὄνομα Θεόφιλος.

Δέν εἶναι ἀκριβῆς ἡ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς του. Θεωρεῖται ὅτι γεννήθηκε μεταξύ 1867-1870 στή Βαρεῖα Λέσβου καί πέθανε τόν Μάρτιο τοῦ 1934, παραμονή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στή Μυτιλήνη.

Έργαστηκε ὡς θυροφύλακας στό Ἑλληνικό Προξενεῖο τῆς Σμύρνης. Έζησε στόν Βόλο, στό Πήλιο καί στή Μυτιλήνη ὅπου ζωγράφιζε σέ σπίτια γιά τόν βιοπορισμό του.

Θέματα τῶν ἔργων του ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἥρωες τοῦ 1821, ἀπό τήν ἀρχαιότητα, τήν ἀρχαία ἑλληνική μυθολογία καί καθημερινούς ἀνθρώπους μέ τοπία τῆς ἑλληνικῆς ὕπαιθρου.

Στίς 10 Ἀπριλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἐχθέτουμε τήν ὑπόθεση τοῦ θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Τάκη Χρυσούλη

ΘΑΥΜΑ ΑΙΩΝΙΟΝ

πού ἀναφέρεται στήν ζωή τῆς Ὁσίας.

Τό ἔργο χαρακτηρίζεται λειτουργικό δράμα. Ὡς θεατρικό εἶδος τό λειτουργικό δράμα συνδυάζει στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τραγωδίας καί τοῦ τελετουργικοῦ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τό «Θαῦμα Αἰώνιον», ἐμπνευσμένο ἀπό τήν ζωή τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, παρουσιάζει σκηνές, μέ φάσεις ἀπό τήν συγγραφή τῆς βιογραφίας τῆς ζωῆς τῆς Μαρίας στήν Ἀλεξάνδρεια ὅπου καθημερινά βυθιζόταν στόν βοῦρκο τῆς ἀκολασίας, τήν ἐπίγνωση τῆς καταστάσεώς της μπροστά στό Σταυρό πού τήν ὀδήγησε στή μετάνοια καί στήν ἀσκητική ζωή στήν ἔρημο.

Στίς σκηνές στήν Ἀλεξάνδρεια ἔχουμε πρόσωπα πού σκιαγραφοῦν τόν κόσμο ὅπου ζοῦσε ἡ Μαρία: κάπελας, μάντισσα, μεθυσμένος ἄντρας καί ναυτικός. Στό μοναστήρι στήν ἔρημο τά πρόσωπα εἶναι μοναχοί. Οἱ ἀντίστοιχοι χῶροι – κόσμοι δέν προσδιορίζονται μόνον σκηνογραφικά καί ἐνδυματολογικά, ἀλλά καί μέ τόν λόγο τῶν προσώπων. Ἄν καί στίς σκηνές στήν Ἀλεξάνδρεια ὁ λόγος δέν εἶναι μόνον καθημερινός, κοινότυπος, ἐμπλουτίζεται μέ πνεῦμα θυμοσοφικῆς εὐφυολογίας. Ὁ συγγραφέας ἀξιοποιεῖ τό λογοπαικτικό του χάρισμα ἐποικοδομητικά. Στίς σκηνές στό μοναστήρι, ἐκτός ἀπό τό κύριο θέμα, τήν Ὁσία Μαρία, σκιαγραφοῦνται ἀδρά ἡ ζωή τῶν μοναχῶν καί οἱ σχέσεις τους. Ἐδῶ, ἐνῶ δέν ἀπουσιάζει ὁ καθημερινός, συνήθης, ἀνθρώπινος λόγος, κυριαρχεῖ ὁ θεῖος λόγος ἀπό τήν Ἁγία Γραφή (Ψαλμοί, Τωβίτ, Ἡσαΐας, Εὐαγγέλια, Ἐπιστολή πρὸς Κορινθίους κ.ἄ.) καί ἀπό τίς Ἀκολουθίες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (Ὁρθρος, Μέγας Παρακλητικός Κανὼν κ.ἄ.).

Στό δημοσιευμένο κείμενο τοῦ ἔργου βρίσκουμε καί τίς παραπομπές στίς ἀντίστοιχες ἱερές πηγές. Τό νόημα μερικῶν ἀπό τά κείμενα αὐτά διατυπώνεται καί στήν σύγχρονη ἐλληνική. Ἡ ἐναλλακτική διαδοχική ἐκφορά τους ἀπό τά πρόσωπα τοῦ ἔργου μᾶς θυμίζει τίς στροφές καί ἀντιστροφές στά χορικά τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν τραγωδιῶν. Πρέπει νά ἐπισημανθεῖ ὁ βαθυστόχαστος λόγος τοῦ συγγραφέα καί τό γεγονός ὅτι προσφέρει καί κάποια χαλάρωση μέ ἕνα στοιχεῖο διακριτικοῦ χιούμορ.

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τοῦ ἔργου εἶναι τό στοιχεῖο τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τό πρόσωπο τῆς Μαρίας στήν πρό τῆς μετάνοίας της φάση τῆς ζωῆς της. Καί κατ' ἐπέκταση πρὸς τόν θεατὴ τῆς παραστάσεως. Τό γεγονός αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει τόν σεβασμό πού δείχνει ὁ Θεός μας πρὸς κάθε ἄνθρωπο, καί τόν πιό ἄσχημο, τόν πιό κουτό, τόν πιό ἄσχημο, τόν πιό κακό, τόν πιό ἁμαρτωλό. Αὐτός ὁ σεβασμός εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης Του.

Μέ ένα εϋφυές εϋρημα ὁ συγγραφέας παρουσιάζει τήν πάλη τῆς Ὁσίας μέ τόν παλιό ἑαυτόν της, τό παρελθόν της, τούς πειρασμούς πού ἐμφανίζονται ντυμένοι μέ νομιμότητα καί λογική. Μέ αὐτό τό εϋρημα, δύο πρόσωπα, Ὁσία καί Μαρία, αἰσθητοποιεῖ καί τόν ἐσωτερικό διχασμό πού χαρακτηρίζει κάθε ἄνθρωπο ὅσο βρίσκεται ἔξω ἀπό τό σπίτι τοῦ Πατέρα.

«Αὐτή ἡ γυναίκα πέρασε τό ποτάμι πού τή χωρίζε ἀπό τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί εἰσηλθε στή στενή πύλη καί τόν δύσκολο τρόπο πού ὀδηγεῖ στή σωτηρία. Ὅχι μόνο ἔσωσε τήν ψυχή της, ἀλλά ἀγίασε. Ἐλιωσε στήν ἄσκηση καί ἀναδείχθηκε σέ μία ἔκπαγλη μορφή στό ἀσκητικό στερέωμα», σημειώνει στό προλογικό σημείωμα τοῦ ἔργου ὁ συγγραφέας Ἰωάννης Μ. Χατζηφώτης.

Τό μόρφωμα τῆς βασιλείας τοῦ κακοῦ μέσα μας δέν συντρίβεται ὀριστικά μέ τόν συγκλονισμό τῆς πρώτης διαγνώσεως. Τό παρελθόν, ὡς σῶμα μέσα μας δέν σβήνει μέ τά δάκρυα τῆς πρώτης μετανοίας. Ἡ μετάνοια δέν εἶναι στιγμιαῖο κατόρθωμα, ἀλλά ισόβιο ἄθλημα, πορεία ζωῆς. Ὅσο πιό χαμηλά πέφτουμε, τόσο μεγαλύτερος ἀγώνας χρειάζεται γιά νά ἀνακτήσουμε τό ἀρχικό κάλλος. Ἡ ἀγωνιστική πορεία τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας ἐπιβεβαιώνει ὅτι αὐτό εἶναι κατορθωτό μέ τήν Θεία Χάρη.

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΑΘΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Εἶπαμε ὅτι πρῖν προχωρήσουμε στήν θεώρηση δύο σημαντικῶν κεφαλαίων-περιοχῶν ὅπου ἐκδηλώνονται ἀνθρώπινα πάθη, Οἱ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ καί ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ἐκρίναμε σκόπιμο νά ἰδοῦμε διάφορες παθολογικές καταστάσεις προσώπων θεατρικῶν ἔργων.

Στό ΜΑΘΗΜΑ στίς 31-3-22 εἶδαμε τό φαινόμενο ΠΛΗΞΗ στή ζωή προσώπων θεατρικῶν ἔργων. Ἀπό τήν δική μας ζωή ἀπουσιάζει;

Στό ΜΑΘΗΜΑ τῆς 9-4-22 εἶδαμε τό ἀνηλεές σφυροκόπημα τῆς συνειδήσεως σέ ἔνοχα πρόσωπα θεατρικῶν ἔργων. Καί συνεχίζουμε σέ αὐτό τό κεφάλαιο.

Τραγωδία Αισχύλου ΕΥΜΕΝΙΑΔΕΣ.

Ὁ γιός τοῦ Ἀγαμέμνονα Ὀρέστης, πού μετά τήν δολοφονία τοῦ πατέρα του φυγαδεύτηκε στήν Κρίσα Φωκίδας, ὅταν ἀνδρώθηκε ἐπῆγε στό Ἄργος μέ τόν φίλο καί συγγενή του Πυλάδη μέ ἐντολή τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα νά ἐκδικηθεῖ τόν φόνο τοῦ πατέρα του. Καί στήν τραγωδία ΧΟΗΦΟΡΟΙ τοῦ Αἰσχύλου καί στήν τραγωδία ΗΛΕΚΤΡΑ τοῦ Εὐριπίδη ὁ μητροκτόνος διώκεται ἀπό τίς Ἑρινύες. Χθόνιες θεές πού τιμωροῦν τούς ἐγκληματίες ἰδίως οἰκογενειακῶν ἐγκλημάτων.

Μέ προτροπή τοῦ Ἀπόλλωνα ἔρχεται στούς Δελφούς καί κατοπιν στήν Ἀθήνα.

Ἡ σκηνή στούς Δελφούς. Τό εἶδωλον τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς τίς Ἑρινύες: "Ὁ ὕπνος σας ἔπιασε, ἄχ κοιμισμένες τί σᾶς χρειάζεται κανεῖς; Ἐγώ ἀτιμασμένη ἔτσι ἀπό σᾶς ἀνάμεσα στούς ἄλλους νεκρούς καθὼς εἶμαι, γιά ὅσους σκότωσα ἢ καταλαλιά ἀνάμεσα στούς πεθαμένους δέ μοῦ λείπει καί ντροπιασμένα τριγυρνῶ στόν Ἄδη· καί σᾶς πληροφορῶ ὅτι ἀπ' ἐκεῖνους ἐκεῖ πολύ μεγάλη κατηγορία ἀντιμετωπίζω διαρκῶς· ἂν κι' ἔπαθα τόσο φοβερά ἀπό δικούς μου ἀνθρώπους, κανεῖς ἀπ' τούς θεούς γιά χάρη μου δέ λέει νά θυμώσει, πού μάνα ἐγώ σφάχτηκα ἀπό μητροκτόνα χέρια. Δές τίς πληγές αὐτές πού δέχτηκα μέσ' τήν καρδιά μου· διότι ὅταν κοιμᾶται ἡ ψυχὴ τὰ μάτια βλέπουν πιό καθαρά· τή μέρα τὰ μάτια τῶν θνητῶν τή μοῖρα τους δέ βλέπουν".

Τί βλέπουμε ἐδῶ; Τό μαρτύριο τῶν ἀμετανόητων εἶναι οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως. Ἡ Κλυταιμνήστρα ἔχει ὑποστῆ τέτοια πνευματική ὑποβάθμιση πού ζητᾶ ἀπό τίς Ἑρινύες νά συνεχίσουν τήν καταδίωξη τοῦ γιοῦ τῆς Ὀρέστη: "Σύ φυσῶντας κατεπάνω του ματωμένη πνοή, λιώνοντάς τον μέ τόν ἀχνό, τή φλόγα τῆς κοιλιᾶς σου κυνήγα τον, μάρανέ τον μέ δεύτερο κυνήγι".

Στίς τραγωδίες αὐτές οἱ χθόνιες θεές Ἑρινύες εἶναι προσωποποίηση τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως. Στήν τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη ΟΡΕΣΤΗΣ βλέπουμε τό ἀποτέλεσμα τῆς καταδίωξεως τοῦ μητροκτόνου ἀπό τίς Ἑρινύες. Ὁ Ὀρέστης κοιτάεται σωματικό καί ψυχικό ράκος μπροστά στό ἀνάκτορο τῶν Ἀτρειδῶν στό Ἄργος. Δίπλα του ἡ ἀδελφή του Ἡλέκτρα.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΝΥΧΤΑ τοῦ Σαίξπηρ.

Ἐξετάζοντας τό πάθος τῆς ὑπερηφάνειας (ΜΑΘΗΜΑ 7-1-22) εἶδαμε τήν φάρσα πού ἔπαιξαν στόν οἰκονόμο τῆς ἀρχοντοπούλας Ὀλίβιας, τόν Μαλβόλιο, ἡ καμαριέρα Μαρία, ὁ ὑπηρετής Φάμπιαν, ὁ γελωτοποιός Φέστ, ὁ Τόμπυ καί ὁ Σέρ Ἄντριου. Στό τέλος τοῦ ἔργου ἔχουμε happy end καί τρεῖς γάμους. Ἡ Ὀλίβια ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Μαλβόλιο ἀδικήθηκε. Ἐκεῖνος μένει μέ τήν πικρία του καί ὀργισμένος φεύγοντας λέει: "Θά μου τό πληρώσετε, ὅλοι σας, ὄλο τό σκυλλοῦ!".

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΛΗΡ τοῦ Σαίξπηρ.

Ἀπογοητευμένος ἀπό τήν ἀπάντηση πού πῆρε ἀπό τήν μικρότερη κόρη τοῦ Καρντέλια, ὁ Λήρ ὀργίζεται καί τήν ἀποκληρώνει. Ἐκνευρισμένος δέν ἀνέχεται τίς ὑποδείξεις τοῦ κόμη τοῦ Κέντ καί τόν ἐξορίζει.

Στόν πύργο τῆς κόρης του Γονερίλης ὁ Λήρ ἐξοργίζεται ἀδικαιολόγητα ἀπό τόν αὐτάρχη της Ὕσβαλντ καί τόν βρίζει. Στή συνέχεια ὅ,τι ἡ Γονερίλη τοῦ λέει γιά τόν γελωτοποιό του καί τούς 100 ἵππότες του θυμώνει καί τήν καταριέται. Μιά ἄλλη ἔκρηξη θυμοῦ ἐκδηλώνεται στόν πύργο τῆς ἄλλης κόρης του Ρεγάνης. Ἄφορμή ἡ τιμωρία τοῦ Κέντ καί τό θέμα τῆς ἀκολουθίας του, τούς 100 ἵππότες. Καί αὐτήν τήν καταριέται. Παράλογο τσαμπουκά, θυμό ἐκδηλώνει καί ὁ Κέντ πρὸς τόν Ὕσβαλντ πού καταλήγει σέ ξιφομαχία. Ἐπεμβαίνουν ὁ Γκλόστερ καί ὁ Κορνούαλης. Βάζουν τόν Κέντ στό ξύλο.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΝΙΑΣ τοῦ Τσέχωφ.

Ὁ συνταξιούχος καθηγητής Σερεμπριακώφ πού μένει στό ἐξοχικό σπίτι τῆς οἰκογένειας τῆς πρώτης γυναίκα του προτείνει στούς συγγενεῖς του Βάνια, τήν κόρη του Σόνια καί πρώην πενθερά του Μαρία νά πωληθεῖ τό κτῆμα, νά ἀγοραστοῦν ὁμόλογα πού θά τούς ἐξασφαλίζουν σταθερό εἰσόδημα καί μέ τό ποσό πού θά περισσεύσει νά ἀγοράσουν ἐξοχικό σπίτι στή Φιλανδία. Ὁ Βάνιας πού ἔχει δεθεῖ μέ τό κτῆμα, ἔχει δουλέψει σκληρά, ἀντιδρᾶ ἔντονα, ἐξοργίζεται. Θυμώνει καί ὁ καθηγητής, ἀνταλλάσσουν σκληρούς χαρακτηρισμούς καί ὁ Βάνιας τόν πυροβολεῖ δύο φορές ἀνεπιτυχῶς. Γενική ἀναστάτωση. Μεγάλη λαχτάρα περνοῦν οἱ γυναῖκες. Καί οἱ ἄντρες τρέμουν ἀπό τήν ταραχή τους.

Τραγωδία του Εὐριπίδη **ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ**.

Γιά νά τιμωρήσει τόν Ἴππόλυτο πού δέν τήν τιμᾶ, ἡ θεά Ἀφροδίτη ἐμβάλλει στή μητριά του Φαίδρα ἰσχυρό ἐρωτικό πόθο. Γιά νά τήν σώσει ἀπό τόν θάνατο ἡ Τροφός προσπαθεῖ νά τήν παρασύρει σέ ἠθική ὑποχώρηση. Παρά τήν ἀντίρρηση τῆς Φαίδρας πηγαίνει στόν Ἴππόλυτο γιά νά κανονίσει τήν ἐρωτική τους συνάντηση. Ὁ νέος ἐξοργίζεται καί ἀποπαίρνει τήν Τροφό.

Πιεζόμενη ἀπό τόν σφοδρό ἐρωτικό πόθο καί αἰσθανόμενη ντροπή λόγω τῆς ἀποκαλύψεώς του, ἡ Φαίδρα κρεμάστηκε. Φθάνει ὁ ἄντρας της, ὁ βασιλιάς Θησέας πού ἀπουσίαζε. Στήν ὁδύνη του γιά τόν τραγικό θάνατο τῆς γυναίκας του προστίθεται ἡ ὀργή πού τοῦ προκαλεῖ ἡ ἔγγραφη κατηγορία της ὅτι ὁ Ἴππόλυτος δέν σεβάστηκε τήν τιμή της. Ὁ Θησέας ζητᾶ ἀπό τόν Ποσειδῶνα νά θανατώσει τόν Ἴππόλυτο. Μάταια ὁ Χορός τόν παρακαλεῖ νά ἀνακαλέσει τήν κατάρα του. Οὔτε ὁ Ἴππόλυτος καταφέρνει νά τόν πείσει γιά τήν ἀθωότητά του. Ὁ Θησέας τόν ἐξορίζει.

Τραγωδία του Σαίξπηρ **ΑΜΛΕΤ**.

Θεωρῶντας τόν Ἄμλετ ὑπεύθυνο γιά τήν τρέλα καί τόν θάνατο τῆς ἀδελφῆς του Ὀφῆλιας καθώς καί γιά τόν θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Λαέρτης συμπλέκεται μέ τόν Ἄμλετ στόν τάφο, πρὶν ἀπό τήν ταφή τῆς ἄτυχης νέας. Εἶναι κατανοητός ὁ θυμός τοῦ Λαέρτη μετά ἀπό τά τραγικά αὐτά γεγονότα.

ΤΡΩΙΛΟΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΔΑ τοῦ Σαίξπηρ.

Ἡ Τρωαδοπούλα Χρυσίδα ἀγαπᾶ καί ἀνταγαπᾶται ἀπό τόν Τρωίλο. Ὁ Σαίξπηρ παρουσιάζει τόν νέον ὡς γιό τοῦ Πριάμου, βασιλέα τῆς Τροίας. Τήν Χρυσίδα κόρη τοῦ μάντη Κάλχα, πού εἶναι μέ τό μέρος τῶν Ἑλλήνων. Τόν ἔχουμε συναντήσει στήν τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη **ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΑΙ**. Ὁ θεῖος τῆς Χρυσίδας Πάνδαρος ὀργανώνει τήν συνάντησή τους. Οἱ δύο νέοι σμίγουν ἐρωτικά, ἀλλά τό ἐπόμενο πρωινό χωρίζουν, διότι ἡ Χρυσίδα δίδεται ὄμηρος στους πολιορκητές Ἑλληνας. Ἡ Χρυσίδα σύντομα λησμονεῖ τούς ὄρκους τῆς ἀφοσιώσεως καί ἀπατᾶ τόν Τρωίλο μέ τόν Ἑλληνα Διομήδη. Ὁ Ὀδυσσεύς ὀδηγεῖ

τόν Τρωίλο στόν τόπο όπου βρίσκονται Χρυσίδα καί Διομήδης γιά νά διαπιστώσει τήν άπιστία της. Φουντώνει ό θυμός στόν καρδιά τοῦ Τρωίλου καί έκδηλώνει ζωηρή έπιθυμία νά τιμωρήσει τόν Διομήδη: "... τό γοργό σπαθί μου θά πέσει πάνω στόν Διομήδη", λέει στόν Όδυσσέα. Τελικά δέν πραγματοποιείται ή έκδίκησή του.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

16 Άπριλίου 2022

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ ΕΤΦΤΛ-ΛΠ 2022